

● Mehmet Osmanođlu

Anladım

Artık beklemiyorum ne seni ne gölgeni
Şöyle bir yamacımdan geçip gittin, anladım
Belki bir yaz yağmuru mecalsiz bir buluttan
Üstüme birkaç damla saçıp gittin, anladım

Rengârenk kanadınla sanki kelebek gibi
Yorgun argın nefesin bitti bitecek gibi
Gözlerimi mest eden nazlı bir çiçek gibi
Bahçemde birkaç fasıl, açıp gittin, anladım

Bir görünüp ufkumda çođu zaman kaybolup
Baharın ortasında dalın yaprağın solup
Hüzün nađmeleriyle ellerimde kuş olup
Titreyen avucumdan, uçup gittin, anladım

Bir bergüzar bırakıp saçlarının telinden
Vazgeçip düşlerini süsleyen emelinden
Karartıp gözlerini şu feleğin elinden
Ayrılığın zehrini, içip gittin, anladım

Hatıralarla dolu evim, balkonum, masam
Boğulur sanki sesim nefesini duymasam
Ne faydası olur ki ben sözümünden caymasam
Dört mevsimden hazanı seçip gittin, anladım

Seni sordum umutla her sabah rüzgârından
Geçmişten ve bugünden, bilmediğim yarından
Toplayıp izlerini bütün odalarından
Kalbimin sarayından, göçüp gittin, anladım

Bilmiyorum, göğümde gün doğar mı yeniden
Kalan elbet yanar da hiç mi üzülmez giden
Kayan bir yıldız gibi hayatımdan aniden
Veda bile etmeden, kaçıp gittin, anladım.